

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สำนักฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์

โทร. ๐ ๒๕๖๑ ๐๗๗๗ ต่อ ๑๕๔๑

ที่ ทส ๐๔๐๖.๕๐๓/

14858

วันที่ 2 กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอส่งสำเนาคำพิพากษาของศาลปกครองพิษณุโลก

เรียน รองอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชทุกท่าน

ผู้ตรวจราชการกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชทุกท่าน

ผู้อำนวยการสำนักทุกสำนัก

ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานสนองพระราชดำริ

ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑-๑๖ ยกเว้นสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑

ผู้อำนวยการกองทุกกอง

ผู้อำนวยการสำนักงานผู้ตรวจราชการกรม

หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

หัวหน้ากลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ขอส่งสำเนาคำพิพากษาของศาลปกครองพิษณุโลก
คดีหมายเลขคำ ที่ ๑๕๒/๒๕๕๒ และคดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง
คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของ
เจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย เอกสาร ๑๗ แผ่น มาเพื่อทราบเพื่อใช้เป็นแนวทาง
ในการต่อสู้คดีกรณีมีเรื่องฟ้องคดีในทำนองเดียวกัน

(นายเรวัชชัย ประยูรเวช)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

คดีหมายเลขคำที่ ๑๕๒/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๗/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองพิเศษโลก

วันที่ ๓๐ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ระหว่าง { นายสุตใจ กองพิใจ

ผู้ฟ้องคดี

ผู้อำนวยการเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ที่ ๑
ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและ
การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ บิดาของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีได้เริ่มเข้าไปกันสร้างทำไร่ข้าวโพดในที่ดินตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่ ๓ บ้านชมพู่ ตำบลชมพู่ อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก เนื้อที่ประมาณ ๕๐ ถึง ๖๐ ไร่ จนเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ มีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าไปตรวจสอบจึงทราบว่า ที่ดินอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง และเจ้าหน้าที่ได้แจ้งว่าห้ามบุกรุกที่ดินเพิ่ม ส่วนที่ดินที่ทำประโยชน์อยู่แล้วไม่ได้หวงห้ามแต่อย่างใด หลังจากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกทำการสำรวจพื้นที่ที่มีการครอบครองเพื่อจัดทำขอบเขตบริเวณที่อยู่อาศัยและที่ทำกินให้แก่ราษฎรในหมู่บ้านชมพู่ ตำบลชมพู่ อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก ประมาณ ๒๐๐ ครอบครั้ว รวมทั้งที่ทำกิน
/ของผู้ฟ้องคดี...

สำเนาถูกต้อง
(นายณรงค์ เกาะลี้)
เจ้าพนักงานป่าไม้ชำนาญงาน

ของผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากในขณะที่ทำการสำรวจผู้ฟ้องคดีทำงานอยู่ที่กรุงเทพมหานครและ
บิดาของผู้ฟ้องคดีล้มป่วยไม่สามารถไปนำซีแนวเขตได้ ทำให้ไม่ได้กันเขตที่ดินไว้ ต่อมา
ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ บิดาของผู้ฟ้องคดีได้เสียชีวิต ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะกลับเข้าทำกิน
ในพื้นที่ แต่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำกินในที่ดิน ซึ่ง
ผู้ฟ้องคดีได้ติดตามร้องขอให้พื้นที่ทำกินกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เจ้าหน้าที่
แจ้งว่าจะลงชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ตกหล่นและหากมีพื้นที่ใกล้เคียงจะจัดที่ทำกินให้ แต่ไม่ได้มี
การดำเนินการเพิ่มชื่อผู้ฟ้องคดีและไม่ยอมให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำกินในที่ดินแต่อย่างใด
กระทั่งเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเพื่อขอความเป็นธรรมไปยัง
สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ ที่ ๑๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ทส ๐๔๒๑.๔/๕๕๘๑
ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า เจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบแก้ไขแล้ว ได้รับ
รายงานว่ามีบริเวณที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีขอความเป็นธรรม ปัจจุบันมีสภาพเป็นป่าที่กำลังฟื้นตัว
มีลูกไม้ขึ้นสูงเป็นจำนวนมากและอยู่ติดกับป่าธรรมชาติที่สมบูรณ์ของอุทยานแห่งชาติ
ทุ่งแสลงหลวง และผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรับจ้าง
ทำงานก่อสร้างที่กรุงเทพมหานครทำให้ไม่ได้ทำกินอย่างต่อเนื่อง จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะ
รับรองสิทธิและพิสูจน์การครอบครองตามนิยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร้องขอเข้าไปทำกินในที่ดินแปลงดังกล่าวตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕
แต่ไม่ได้รับอนุญาตทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทำกินอย่างต่อเนื่องได้ ประกอบกับที่ดินแปลงข้างเคียง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อนุญาตให้ราษฎรอื่นเข้าทำกินได้หลายแปลง และผู้ฟ้องคดี
มีชาวบ้านที่สามารถเป็นพยานยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีเคยทำกินอยู่ในที่ดินแปลงดังกล่าวจริง
ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดี
เข้าไปทำกินในที่ดินที่ถือครองอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงดังเดิม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ให้การสอดคล้องไปในทำนองเดียวกันว่า รัฐบาล
มีมาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้จึงได้มีมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ เพื่อแก้ไขปัญหาที่ดินทำกินในพื้นที่ป่าไม้ โดยหากผลการ
พิสูจน์พบว่าราษฎรอยู่อาศัยหรือทำกินหลังวันประกาศสงวนหวงห้าม แต่อยู่อาศัยหรือทำกิน
ก่อนที่จะมีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ให้ดำเนินการควบคุมขอบเขต
/พื้นที่...

พื้นที่มิให้ขยายเพิ่มเติมโดยเด็ดขาด และเพื่อป้องกันมิให้มีการยึดถือครอบครองพื้นที่ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่สั่งให้ผู้กระทำผิดออกจากพื้นที่ ทำลาย รื้อถอน และหรือดำเนินการอื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ สำนักงานป่าไม้เขตพิษณุโลก (เดิมในขณะนั้น) ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ออกไปดำเนินการสำรวจการถือครองที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ภายหลังการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ และอาศัยหรือทำกินก่อนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ จำนวน ๒,๙๐๑ ราย พร้อมทั้งได้จัดทำบัญชีขึ้นทะเบียนการถือครองที่ดินของราษฎร และรังวัดแนวเขตพื้นที่ทำกินของราษฎรแต่ละรายเพื่อควบคุมขอบเขตพื้นที่มิให้ขยายเพิ่มเติมหรือบุกรุกพื้นที่ใหม่สำหรับที่ดินของผู้ฟ้องคดีนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เจ้าหน้าที่ของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ได้ดำเนินการออกไปรังวัดจัดทำผังแปลงที่ดินให้แก่นายจิต กองพิใจ บิดาของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากบิดาของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้ตามแบบบันทึกการใช้ที่ดินของบุคคลในพื้นที่ป่าไม้ (ทป.๔) และแบบสรุปการใช้ที่ดินของราษฎรฯ (ทป.๔/๑) ซึ่งอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิสูจน์การครอบครองตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ได้ออกไปรังวัดจัดทำผังแปลงที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้นำเจ้าหน้าที่ออกไปรังวัดพื้นที่แปลงที่ดินของตน เนื่องจากได้ไปทำงานที่กรุงเทพมหานครเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อระยะเวลาได้ผ่านพ้นไปจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีจะกลับเข้ามาทำกินในที่ดินเดิมของตน สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นพฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีได้ละทิ้งที่ดินทำกินของตนได้เข้าไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ขาดการครอบครองทำกินติดต่อกันเป็นระยะเวลา รวม ๗ ปี ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้แสดงเจตนาที่จะสละการครอบครองไม่มีเจตนาที่จะยึดถือครอบครองที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงอีกต่อไป การครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีย่อมสิ้นสุดลงนับแต่ผู้ฟ้องคดีได้แสดงเจตนาสละการครอบครองที่ดินออกไปทำงานที่กรุงเทพมหานครตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถที่จะกล่าวอ้างสิทธิใด ๆ ยันที่ดินของรัฐอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ ประกอบกับเมื่อเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้นำข้อมูลแปลงที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงของผู้ฟ้องคดี

ที่ได้อ้างว่า...

ที่ได้อ้างว่าตกสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้มาตรวจสอบกับแผนที่ภาพถ่ายออร์โธรีซิเชิงเลข
มาตราส่วน ๑ : ๔,๐๐๐ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ซึ่งถ่ายภาพในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงปี
พ.ศ. ๒๕๔๖ พบว่าสภาพพื้นที่ที่ดินทำกินของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏในภาพถ่ายออร์โธรีซิไม่มี
ร่องรอยการทำประโยชน์ ปล่อยทิ้งไว้รกร้างว่างเปล่า มีต้นไม้กำลังเจริญเติบโตพื้นดินสภาพ
เป็นป่า สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้
เข้าไปทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงอย่างต่อเนื่อง ได้ละทิ้งที่ดินทำกินเข้าไป
ทำง่วนที่กรุงเทพมหานคร ขาดการครอบครองทำกินติดต่อกันเป็นระยะเวลารวม ๗ ปีตามที่
ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในคำฟ้องของตน การครอบครองที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติ
ทุ่งแสลงหลวงของผู้ฟ้องคดี จึงมิได้อยู่ในหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามแนวทางมติ
คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ กำหนดไว้ และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องของ
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่จะได้รับการดำเนินการตรวจสอบพิสูจน์สิทธิ
การครอบครองขึ้นทะเบียนที่ดินที่จะอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าไปทำกินในเขตอุทยาน
แห่งชาติทุ่งแสลงหลวงในฐานะเป็นผู้ตกหล่นได้อีกแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า
คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างสิทธิครอบครอง และมีคำขอให้ศาลบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดี
พิสูจน์การครอบครอง และขึ้นทะเบียนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่พิพาท ประเด็นแห่งคดี
จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองที่พิพาท โดยชอบ
ด้วยกฎหมายหรือได้รับการยกเว้นตามกฎหมายให้อยู่ในที่พิพาทได้ ซึ่งเป็นประเด็นหลัก
จึงจะสามารถพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการโดยไม่ชอบหรือไม่ ซึ่งประเด็น
หลักดังกล่าว เป็นคดีที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดี
ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีขึ้นทะเบียนผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่พิพาทนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขอความ
เป็นธรรมไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้แจ้งให้ทราบผลการพิจารณาขอความเป็นธรรม ปรากฏผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ ภายใน ๑๕ วัน
นับแต่ได้รับแจ้งคำสั่ง ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
มาตรา ๔๔ ถือว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการแก้ไขความเดือดร้อนหรือ
เสียหายและได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควร
หรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ทั้งประกอบกับผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ได้รับความ
ความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำร้องลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๓ ได้แย้งเกี่ยวกับอำนาจศาลว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองพิษณุโลก จึงมีคำสั่งให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราวและจัดทำความเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ โดยมีความเห็นว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แล้วส่งความเห็นดังกล่าวเพื่อให้ศาลยุติธรรมพิจารณา มีความเห็น ศาลจังหวัดพิษณุโลกมีความเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๓ เห็นพ้องกับศาลปกครองพิษณุโลก โดยเห็นว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลปกครองพิษณุโลกจึงมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในศาลปกครองต่อไป

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีร้องขอเข้าไปทำกินในที่ดินแปลงเดิมที่ผู้ฟ้องคดีและบิดาเคยทำกินมาตั้งแต่ต้น คือแปลง ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ ซึ่งเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาต และเมื่อจะเข้าไปทำกินในแปลงหมายเลข ๒ (แปลง ๑๔.๘๘ ไร่) ซึ่งเป็นชื่อบิดาของผู้ฟ้องคดี ก็ไม่สามารถเข้าไปทำกินได้ เพราะเป็นที่ทับซ้อนกันกับที่ทำกินของนายชัยณรงค์ กองพิใจ ที่ดินทำกินของนายจิต กองพิใจ คือแปลง ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ ไม่ใช่แปลง ๑๔.๘๘ ไร่ ที่ดินแปลงดังกล่าว นายชาญณรงค์ กองพิใจ เป็นเจ้าของอยู่ก่อนแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมสอดคล้องไปในทำนองเดียวกันว่า กรณีผู้ฟ้องคดีร้องขอเข้าไปทำกินในที่ดินแปลงเดิมซึ่งอ้างว่านายจิต กองพิใจ บิดา ถึงแก่กรรม เคยทำกินตั้งแต่ต้น คือแปลง ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ นั้น จากการตรวจสอบพบว่า นายจิต กองพิใจ เคยยื่นคำขอตามแบบบันทึกการใช้ที่ดินของบุคคลในพื้นที่ป่าไม้ (แบบ ทป.๔) ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง จำนวน ๒ แปลง คือ แปลงที่ ๑ เนื้อที่ ๓๗ ไร่ ขณะยื่นคำขอไม่ได้ระบุว่าใช้ที่ดินทำอะไรหรือปลูกอะไร และแปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๓ ไร่ ระบุว่าเป็นที่อยู่อาศัย และปลูกมะพร้าว มะม่วง ต่อมาเจ้าหน้าที่ได้เข้าไปทำการรังวัดทำผังแปลงที่ดินโดยเห็นว่าที่ดินแปลงเนื้อที่ ๓๗ ไร่ (ที่ยื่นคำขอไว้) เป็นพื้นที่สูงชันจึงได้ตกลงกับนายจิต กองพิใจ ขอให้ย้ายมาอยู่ที่ดินแปลง ๑๔.๘๘ ไร่ ซึ่งเดิมนายพุ่ม พานทอง ถือครองอยู่แต่ได้ปล่อยทิ้งร้างไว้ ดังนั้น การที่เจ้าหน้าที่ย้ายที่ทำกินนายจิต กองพิใจ ไปอยู่แปลง ๑๔.๘๘ ไร่ จึงเป็นการยินยอมของนายจิต กองพิใจ โดยปัจจุบันที่ดินแปลงดังกล่าว (เนื้อที่ ๓๗ ไร่) หรือที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีเนื้อที่ ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ มีสภาพเป็นป่า ไม่มี

/รอรอย...

รื่องรอยการทำประโยชน์แต่อย่างใด แนวทางการแก้ไขปัญหาคือที่ดินป่าไม้ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ กำหนดให้ทำการพิสูจน์การครอบครองที่ดินของราษฎรว่าอยู่อาศัย/ทำกิน ก่อนหรือหลังการประกาศเป็นพื้นที่ป่าไม้ตามกฎหมายครั้งแรก ในขั้นตอนนี้เมื่อเจ้าหน้าที่เข้าไปทำการพิสูจน์การครอบครองที่ดินที่นายจิต กองพิใจ ถือครองทำประโยชน์อยู่ (แปลง ๑๔.๘๘ ไร่) ปรากฏว่านายชัยณรงค์ กองพิใจ บุตรของนายจิต กองพิใจ เข้ามาแสดงตนต่อเจ้าหน้าที่ว่าเป็นผู้ถือครองทำประโยชน์แทนนายจิต กองพิใจ ที่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งจากการสอบถามผู้ถือครองที่ดินแปลงใกล้เคียงและผู้ใหญ่บ้านให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หลังจากนายจิต กองพิใจ เสียชีวิตลง นายชัยณรงค์ กองพิใจ ได้เข้ามาทำประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่จึงได้แก้ไขทะเบียนรายชื่อผู้ครอบครองที่ดินจากนายจิต กองพิใจ เป็นนายชัยณรงค์ กองพิใจ ประเด็นสำคัญของการแก้ไขปัญหาคือที่ดินป่าไม้กำหนดให้ทำการสำรวจขึ้นทะเบียนผู้ถือครองและพิสูจน์การครอบครองที่ดินของราษฎร โดยราษฎรที่มีรายชื่อขึ้นทะเบียนไว้จะได้รับการผ่อนผันให้อยู่อาศัย/ทำกินต่อไปโดยไม่ได้เอกสารสิทธิ และผู้ครอบครองจะต้องถือครองทำประโยชน์อย่างต่อเนื่อง ไม่ปล่อยเป็นที่ทิ้งร้าง และไม่บุกรุกขยายพื้นที่เพิ่มเติม กรณีที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นที่ดินของตนเองและบิดาเคยถือครองอยู่ ปัจจุบันมีสภาพเป็นป่า เนื่องจากผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้ละทิ้งพื้นที่ไปทำงานรับจ้างไม่ได้ทำประโยชน์อย่างต่อเนื่อง จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการผ่อนผันให้ถือครอง/ทำประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมว่า ที่ดินแปลง ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ ไม่ได้เป็นที่สูงชัน รถไถสามารถเข้าไปไถได้ และผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่อาจเป็นไปได้ที่บิดาของผู้ฟ้องคดีจะยินยอมตกลงเอาที่ทำกินแปลง ๔๐ ถึง ๖๐ ไร่ แลกกับที่ทำกินแปลง ๑๔ ไร่ เนื่องจากนายสีไพร นายกล้า และผู้ฟ้องคดี พี่น้อง ๓ คน ยังไม่มีที่ทำกิน มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย เจ้าหน้าที่ได้เข้าไปกันเขตเมื่อผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในพื้นที่ ผู้ฟ้องคดีเคยทำกินในที่ดินอยู่ก่อนที่จะมีมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ภายหลังจากที่บิดาเสียชีวิตเมื่อปี ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีได้ร้องขอเข้าไปทำกินในพื้นที่มาโดยตลอด แต่เจ้าหน้าที่ไม่อนุญาต ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าที่ดินไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์นั้น เจ้าหน้าที่ห้ามผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำกินในพื้นที่จึงทำให้ที่ดินไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์

/ศาลออกนั่ง...

แปลงที่ ๑ เนื้อที่ ๓๗ ไร่ ไม่ระบุการใช้ที่ดิน แปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๓ ไร่ เป็นที่ปลูกมะพร้าว มะม่วง และที่อยู่อาศัย และได้รับการขึ้นบัญชีในทะเบียนสรุปการใช้ที่ดินของราษฎรในพื้นที่ ป่าไม้แต่ละแปลงสำรวจ (แบบ ทป.๔/๑) อยู่ในแปลงสำรวจหมายเลข CN1 ลำดับที่ ๕ มีเนื้อที่ ๒ แปลง (๔๐ ไร่) ใช้ทำไร่ ๓๗ ไร่ และทำสวน ๓ ไร่ ต่อมาเจ้าหน้าที่ป่าไม้เข้าไป ทำการรังวัดทำผังแปลงที่ดิน เห็นว่า แปลงเนื้อที่ ๓๗ ไร่ เป็นพื้นที่สูงชัน จึงได้ตกลงกับ นายจิต กองพิโจ ในขณะที่ยังมีชีวิตขอให้ย้ายไปอยู่ที่ดินแปลง ๑๔.๘๘ ไร่ ที่เดิมนายพุ่ม พานทอง ถือครองอยู่แต่ได้ปล่อยทิ้งร้างไว้ โดยได้มีการขึ้นบัญชีในทะเบียนสรุปรายชื่อ ราษฎรครอบครองแปลงที่ดินทำกินในพื้นที่อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ท้องที่ แปลงสำรวจ CN1 เป็นลำดับแปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๑๔.๘๘ ไร่ และหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าไปทำการพิสูจน์การครอบครองที่ดิน ปรากฏว่า นายชัยณรงค์ กองพิโจ บุตรของนายจิต กองพิโจ เข้าแสดงตนต่อเจ้าหน้าที่ว่าเป็นผู้ถือครอบครอง ทำประโยชน์แทนนายจิตที่เสียชีวิตไปแล้ว เจ้าหน้าที่จึงได้แก้ไขทะเบียนรายชื่อผู้ครอบครอง ที่ดินจากนายจิต กองพิโจ เป็นนายชัยณรงค์ กองพิโจ ต่อมาผู้ฟ้องคดีประสงค์กลับเข้าไป ทำกินในที่ดินเดิม แต่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำกินใน ที่ดิน และเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเพื่อขอความเป็นธรรมไปยัง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ ที่ ๑๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ทส ๐๕๒๑.๔/๕๘๘๑ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า เจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบแก้ไขแล้ว ได้รับ รายงานว่าบริเวณที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีขอความเป็นธรรม ปัจจุบันมีสภาพเป็นป่าที่กำลังฟื้นตัว มีลูกไม้ขึ้นสูงเป็นจำนวนมากและอยู่ติดกับป่าธรรมชาติที่สมบูรณ์ของอุทยานแห่งชาติ ทุ่งแสลงหลวง และผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรับจ้าง งานก่อสร้างที่กรุงเทพมหานครทำให้มิได้ทำกินอย่างต่อเนื่อง จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะ รับรองสิทธิและพิสูจน์การครอบครองตามนัยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีร้องขอเข้าไปทำกินในที่ดินแปลงดังกล่าว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ไม่ได้รับอนุญาต ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจทำกินอย่างต่อเนื่องได้ ประกอบกับที่ดิน แปลงข้างเคียงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ อนุญาตให้ราษฎรอื่นเข้าไปทำกินได้หลายแปลง และผู้ฟ้องคดีมีชาวบ้านที่สามารถเป็นพยานยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีเคยทำกินอยู่ในที่ดิน /แปลงดังกล่าว...

แปลงดังกล่าวจริง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำกินในที่ดินที่ถือครองอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงดังเดิม

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำกินในที่ดินที่เคยถือครองอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ เห็นชอบในหลักการตามมาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้ตามมติคณะกรรมการนโยบายป่าไม้แห่งชาติ โดยพื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามกฎหมาย เช่น อุทยานแห่งชาติ ฯลฯ กำหนดให้กรมป่าไม้ (เดิมขณะนั้น) สำรวจพื้นที่ที่มีการครอบครองให้ชัดเจน และขึ้นทะเบียนผู้ครอบครองเพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการจัดการเพื่อการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างยั่งยืน กรณีผลการตรวจพิสูจน์พบว่า ราษฎรอยู่อาศัย/ทำกินหลังวันประกาศสงวนหวงห้ามเป็นพื้นที่ป่าไม้ตามกฎหมายครั้งแรก ให้เคลื่อนย้ายราษฎรออกจากพื้นที่แล้วทำการปลูกป่าเพื่อฟื้นฟูสภาพสิ่งแวดล้อม การเคลื่อนย้ายราษฎรออกจากพื้นที่ให้เตรียมแผนการรองรับในพื้นที่ที่เหมาะสม โดยสนับสนุนในด้านสาธารณูปโภค การพัฒนาคุณภาพชีวิตและส่งเสริมอาชีพทั้งในและนอกภาคเกษตรกรรม รวมทั้งการพิจารณารับรองสิทธิในที่ดินตามระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และหากยังไม่สามารถเคลื่อนย้ายราษฎรออกจากพื้นที่ได้ทันทีให้ดำเนินการควบคุมเขตพื้นที่มิให้ขยายเพิ่มเติมโดยเด็ดขาด และในระหว่างรอการเคลื่อนย้ายให้จัดระเบียบที่อยู่อาศัย/ทำกินให้เพียงพอต่อการดำรงชีพ สำหรับคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายจิต กองพิใจ บิดาของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีเข้าไปถือครองทำกินในที่ดินป่าทุ่งแสลงหลวง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓ บ้านชมพู่ ตำบลชมพู่ อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ อันเป็นเวลาภายหลังจากที่มีพระราชกฤษฎีกาประกาศให้เป็นอุทยานแห่งชาติครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๖ การถือครองทำกินในที่ดินของบิดาของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงกันสร้าง แผ้วถางหรือเผาป่าภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ เพื่อแก้ไขปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าดังกล่าว โดยกรณีของบิดาของ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีที่ได้ถือครองทำกินในที่ดินภายหลังจากที่มีการประกาศสงวนหวงห้าม จะต้องเคลื่อนย้ายออกจากพื้นที่ และในระหว่างรอการเคลื่อนย้ายให้มีการจัดระเบียบที่อยู่อาศัยหรือที่ทำกินให้เพียงพอกับการดำรงชีพ ซึ่งบิดาของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอสำรวจการถือครองที่ดินตามแบบบันทึกการใช้ที่ดินของบุคคลในพื้นที่ป่าไม้ (แบบ ทป.๔) ครอบครองที่ดิน ๒ แปลง เนื้อที่ ๔๐ ไร่ แปลงที่ ๑ เนื้อที่ ๓๗ ไร่ ไม่ระบุการใช้ที่ดิน แปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๓ ไร่ เป็นที่ปลูกมะพร้าว มะม่วง และที่อยู่อาศัย และได้รับการขึ้นบัญชีในทะเบียนสรุปการใช้ที่ดินของราษฎรในพื้นที่ป่าไม้แต่ละแปลงสำรวจ (แบบ ทป.๔/๑) อยู่ในแปลงสำรวจหมายเลข CN1 ลำดับที่ ๕ มีเนื้อที่ ๒ แปลง (๔๐ ไร่) ใช้ทำไร่ ๓๗ ไร่ และทำสวน ๓ ไร่ ต่อมาเจ้าหน้าที่ป่าไม้เข้าไปทำการรังวัดทำผังแปลงที่ดิน เห็นว่า แปลงเนื้อที่ ๓๗ ไร่ เป็นพื้นที่สูงชัน จึงได้ตกลงกับนายจิต กองพิใจ ในขณะที่ยังมีชีวิตขอให้ย้ายไปอยู่ที่ดินแปลง ๑๔.๔๘ ไร่ ที่เดิมนายพุ่ม พานทอง ถือครองอยู่แต่ได้ปล่อยทิ้งร้างไว้ โดยได้มีการขึ้นบัญชีในทะเบียนสรุปรายชื่อราษฎรครอบครองแปลงที่ดินทำกินในพื้นที่อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ท้องที่แปลงสำรวจ CN1 เป็นลำดับแปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๑๔.๔๘ ไร่ และหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าไปทำการพิสูจน์การครอบครองที่ดินปรากฏว่า นายชัยณรงค์ กองพิใจ บุตรของนายจิต กองพิใจ เข้าแสดงตนต่อเจ้าหน้าที่ว่า เป็นผู้ถือครอบครองทำประโยชน์แทนนายจิตที่เสียชีวิตไปแล้ว เจ้าหน้าที่จึงได้แก้ไขทะเบียนรายชื่อผู้ครอบครองที่ดินจากนายจิต กองพิใจ เป็นนายชัยณรงค์ กองพิใจ ซึ่งผู้ฟ้องคดีประสงค์จะกลับเข้าไปทำกินในที่ดินแปลงที่ถือครองเดิมนั้น เห็นได้ว่า เป็นที่ดินที่นายจิต กองพิใจ บิดาของผู้ฟ้องคดีได้ตกลงยินยอมแลกเปลี่ยนที่ทำกินไปอยู่ในแปลงเนื้อที่ ๑๔.๔๘ ไร่ โดยมีการขึ้นทะเบียนเปลี่ยนที่ดินที่ถือครองจากเนื้อที่ ๓๗ ไร่ เป็นเนื้อที่ ๑๔.๔๘ ไร่ และมีนายชัยณรงค์ กองพิใจ บุตรของนายจิตอีกคนหนึ่งเข้าไปทำกินในที่ดินแล้ว จึงเป็นกรณีมิใช่เรื่องที่มีการตกสำรวจการถือครองที่ดินหรือทำการขึ้นทะเบียนที่ดินทับซ้อนกัน ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง นอกจากนี้ปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่โดยนำแผนที่ภาพถ่ายมาตราส่วน ๑: ๔๐๐๐ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ถ่ายภาพในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ - พ.ศ. ๒๕๔๖ มาใช้ในการตรวจสอบพื้นที่ป่าไม้และพื้นที่ที่ยังไม่ได้ดำเนินการสำรวจการถือครองเป็นแนวทางในการพิสูจน์สิทธิตามแนวทางตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ แล้วไม่ปรากฏร่องรอยการทำประโยชน์ในแผนที่ภาพถ่าย /สภาพพื้นที่...

สภาพพื้นที่มีต้นไม้กำลังเจริญเติบโตพื้นดินสภาพป่า ทั้งผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อศาล ในการไต่สวนเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ รับว่าได้เข้าไปทำงานในกรุงเทพมหานครตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เหตุที่ไม่อาจเข้าทำประโยชน์ในที่ดินข้อนี้ไม่ได้ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ห้ามผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำกินในที่ดินนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน และเมื่อ นายจิต กองพิโจ บิดาของผู้ฟ้องคดีได้รับการจัดระเบียบที่ทำกินแทนที่ดินเดิมไปแล้ว ที่ดินดังกล่าวจึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องนำมาจัดระเบียบผืนดินให้ผู้ฟ้องคดี ทำกินต่อไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าไปทำกินในที่ดินที่เคยถือครองอยู่ดั้งเดิมจึงเป็นการ กระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และมีได้เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

พิพากษายกฟ้อง

นายอนุบ มานบุญ
ตุลาการศาลปกครองพิษณุโลก

นายจิรพัฒน์ กล่อมสกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองพิษณุโลก

นายมนูญ พิบูลรัตนกุล
ตุลาการศาลปกครองพิษณุโลก

ตุลาการเจ้าของสำนวน

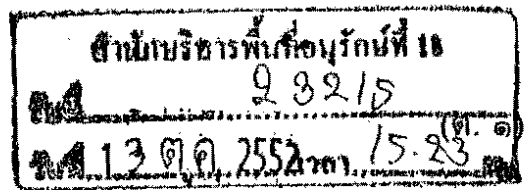
ตุลาการผู้แถลงคดี : นายภิรัตน์ เจียรนัย

สำเนาถูกต้อง

(นายวิโรจน์ วงศ์พิชญ์รัตน์)
นายช่างสำรวจชำนาญงาน

คำสั่งเรียก
ให้ทำคำให้การ

คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๒/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองพิเศษโลก

วันที่ ๑๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

ระหว่าง { นายสุตใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี
ผู้อำนวยการเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ที่ ๑
ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี
คำสั่งถึง ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

ด้วยผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลนี้ มีข้อความตามสำเนา
คำฟ้อง ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ พร้อมสำเนาพยานหลักฐาน และสำเนามันที่ก้อยคำ
คู่กรณี (ชั้นไต่สวน) ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งได้ส่งมาให้ทราบพร้อมกับคำสั่งนี้แล้ว

ฉะนั้น ให้ท่านทำคำให้การแก้คำฟ้องพร้อมด้วยพยานหลักฐาน ๑ ชุด
และจัดส่งสำเนาคำให้การและสำเนาพยานหลักฐานอีก ๑ ชุด รวม ๒ ชุด ต่อศาลภายใน ๓๐ วัน
นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งนี้

ส่ง กลุ่มงานกฎหมาย

13
13 ต.ค. 2552

ศาลปกครองพิเศษโลก

เลขที่ ๗๒๓/๑๓-๑๗ ถ.พิชัยสงคราม ต.ในเมือง

อ.เมืองพิษณุโลก จ.พิษณุโลก ๖๕๐๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๕๕๒๖ ๖๒๓๐-๗

โทรสาร ๐ ๕๕๒๖ ๖๒๒๔

ตุลาการศาลปกครอง
(พลิก)

สำเนาถูกต้อง

(นายวิชาญ วงศ์ศิริวัฒน์)
นางสาวสำราญสำราญ

ผู้ถูกฟ้องคดีอยู่ที่ สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ หมู่ที่ -
ถนน วังจันทร์ ตรอก/ซอย - ตำบล/แขวง ในเมือง
อำเภอ/เขต เมืองพิษณุโลก จังหวัด พิษณุโลก ๖๕๐๐๐ โทรศัพท์ -

คำเตือน

หากผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลภายในระยะเวลาที่กำหนด ศาลจะถือว่า
ผู้ถูกฟ้องคดียอมรับข้อเท็จจริงตามข้อหาของผู้ฟ้องคดี

- หมายเหตุ ๑. ใช้ผู้ถูกฟ้องคดีรับรองสำเนาถูกต้องและลงลายมือชื่อในสำเนาคำคัดค้านคำให้การและเอกสารพยานหลักฐาน
ทุกหน้าที่ส่งต่อศาล
๒. การยื่นเอกสารหรือพยานหลักฐานต่อศาลจะเป็นด้วยตนเองหรือทำหนังสือเพื่อมอบฉันทะให้ผู้อื่นยื่นต่อศาล
หรือเจ้าหน้าที่ของศาลหรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้

คู่มือสำเนา

ที่ ทส ๐๙๒๑.๙/ ๗/๒๐๕

สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก)

ถนนวังจันทน์ ตำบลในเมือง

อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง ขอให้ทำคำให้การแก้คำฟ้องนายสุดใจ กองพิใจ

เรียน ตุลาการศาลปกครองพิษณุโลก (ท่านมอบ มากบุญ)

อ้างถึง หมายเลขเรียกให้ทำคำให้การ คำสั่งศาลปกครองพิษณุโลก ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาพยานเอกสารประกอบคำให้การแก้คำฟ้อง จำนวน ๑ ชุด เอกสาร จำนวน 25 แผ่น

ตามหมายเลขเรียกให้ทำคำให้การ คำสั่งศาลปกครองพิษณุโลก ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ ให้ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ทำคำให้การ พร้อมเสนอพยานหลักฐานประกอบคำให้การแก้คำฟ้องของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี นั้น

สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การต่อศาลปกครองพิษณุโลก พร้อมเสนอสำเนาพยานหลักฐานประกอบคำให้การแก้คำฟ้องของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ดังนี้ คือ

๑. อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงได้ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๐๖ ตามพระราชกฤษฎีกาประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๐ ตอนที่ ๑๑ โดยมีเจตนารมณ์ในการประกาศเพื่อเป็นการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ ป่า ไม้ และพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายาก เพื่อป้องกันภัยธรรมชาติ เช่น อุทกภัย การพังทลายของดิน รวมตลอดถึงเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษา วิจัย นันทนาการของประชาชนและความมั่นคงของชาติ

๒. ต่อมารัฐบาลมีมาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้ จึงได้มีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ (เอกสารหมายเลข ๑) เพื่อแก้ไขปัญหาที่ดินทำกิน หากผลการพิสูจน์พบว่าราษฎรอยู่อาศัย/ ทำกินหลังวันประกาศสงวนหวงห้าม แต่อยู่อาศัย/ ทำกินก่อนที่จะมีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ให้ดำเนินการควบคุมขอบเขตพื้นที่มิให้ขยายเพิ่มเติมโดยเด็ดขาดและเพื่อป้องกันมิให้มีการยึดถือ ครองครองพื้นที่ ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ส่งให้ผู้กระทำผิดออกจากพื้นที่ ทำลาย รื้อถอน และหรือดำเนินการอื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

๓. พื้นที่ป่าไม้ในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ก็ได้มีการสำรวจถือครองที่ดินของราษฎรในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง แล้ว โดยในปี ๒๕๔๒ - ๒๕๔๔ สำนักงานป่าไม้เขตพิษณุโลกเดิมในขณะนั้น ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ออกไปดำเนินการสำรวจการถือครองที่ดินทำกินของรัฐในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง ภายหลังการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติและอาศัย / ทำกินก่อนมติ

คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ จำนวน ๒,๙๐๑ ราย พร้อมทั้งได้จัดทำบัญชีขึ้นทะเบียนการถือครองที่ดินของราษฎร และรังวัดแนวเขตพื้นที่ทำกินของราษฎรแต่ละรายเพื่อควบคุมขอบเขตพื้นที่มิให้ขยายเพิ่มเติมหรือบุกรุกพื้นที่ใหม่

๔. สำหรับที่ดินของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดีนั้น สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ตรวจสอบข้อมูลของนายสุดใจ กองพิใจ โดยได้รับรายงานว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เจ้าหน้าที่ของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ ได้ดำเนินการออกไปรังวัดจัดทำผังแปลงที่ดินให้แก่นายจิต กองพิใจ บิดาผู้ฟ้องคดี เนื่องจากบิดาผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำขอสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้ตามแบบบันทึกการใช้ที่ดินของบุคคลในพื้นที่ป่าไม้ (ทป.๔) และแบบสรุปการใช้ที่ดินของราษฎรฯ (ทป.๔/๑) ซึ่งอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิสูจน์การครอบครองตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ (แปลงที่ดินหมายเลข ๒ รายละเอียดตามแผนที่ภาพถ่ายออร์โธรี)

๕. ต่อมาเจ้าหน้าที่ของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ได้ดำเนินการออกไปรังวัดจัดทำผังแปลงที่ดินให้แก่นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี แต่นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี มิได้นำเจ้าหน้าที่ออกไปรังวัดพื้นที่แปลงที่ดินของตน เนื่องจากได้ไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อระยะเวลาได้ผ่านพ้นไปจนถึง ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี จะกลับเข้ามาทำกินในที่ดินเดิมของตน สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าว เป็นพฤติการณ์ที่นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ได้ละทิ้งที่ดินทำกินของตนได้เข้าไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ - ๒๕๔๕ ขาดการครอบครองทำกินติดต่อกัน เป็นระยะเวลา รวม ๗ ปี ถือว่านายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ได้แสดงเจตนาที่จะละการครอบครองไม่มีเจตนาที่จะยึดถือครอบครองที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงอีกต่อไป การครอบครองที่ดินของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ย่อมสิ้นสุดลงนับแต่นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ได้แสดงเจตนาละการครอบครองที่ดินออกไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี จึงไม่สามารถที่จะกล่าวอ้างสิทธิใดๆ ยันที่ดินของรัฐอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ ประกอบกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า พันธุ์พืช ได้มีหนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า พันธุ์พืช ตัวหนังสือที่ ทส ๐๔๐๖.๕๐๓/๔๓๔๗ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๑ (เอกสารหมายเลข ๒) แจ้งเวียนให้สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑-๑๖ ให้นำแผนที่ภาพถ่ายออร์โธรีเชิงเลข มาตราส่วน ๑ : ๕๐๐๐ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ซึ่งถ่ายภาพในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ - ๒๕๔๖ มาใช้ในการตรวจสอบพื้นที่ที่ราษฎรอ้างว่าได้ตกสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้และพื้นที่ที่ยังไม่ได้ดำเนินการสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้ ใช้เป็นแนวทางในการตรวจสอบพิสูจน์สิทธิตามแนวทางมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ กำหนดไว้ หากผลการตรวจสอบบริเวณพื้นที่ดังกล่าวปรากฏร่องรอยการทำประโยชน์บน

แผนที่ภาพถ่ายออร์โธรีให้พิจารณาจัดทำแผนปฏิบัติงานการตรวจสอบพิสูจน์สิทธิตามแนวทางมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ปาเข้าที่ประชุมคณะกรรมการตรวจสอบพิสูจน์การครอบครองที่ดินของรัฐในพื้นที่ป่าอนุรักษ์เพื่อให้เห็นชอบก่อน กรณีตรวจสอบไม่ปรากฏร่องรอยการทำประโยชน์บนแผนที่ภาพถ่ายออร์โธรี ให้ถือว่าเป็นการบุกรุกพื้นที่ป่าใหม่ อีกทั้งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า พันธุ์พืช ได้มีหนังสือกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า พันธุ์พืช ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๔๐๖.๕๐๓/๑๗๒๓๘ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๒ ถึง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๗ (นครราชสีมา) และสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๗ (นครราชสีมา) ได้มีหนังสือสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๗ (นครราชสีมา) ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๔๑๗.๔/๓๘๗๗ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๒ ถึง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) (เอกสารหมายเลข ๓) ให้ทราบถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ความว่า " ราษฎรที่จะได้รับการดำเนินการตรวจสอบพิสูจน์สิทธิจะต้องมีการทำกินต่อเนื่องและไม่ละทิ้งที่ดินทำกินจนถึงปัจจุบันเนื่องจากอาจจะเป็นมูลเหตุหรือกรณีตัวอย่างให้ราษฎรอื่นเรียกร้องขอลงกลับมาที่ดินเดิมในพื้นที่อื่น ๆ อีก " เมื่อเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบของส่วนฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้นำข้อมูลแปลงที่ดินทำกินในเขตอุทยานทุ่งแสลงหลวงของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ที่ได้อ้างว่าตกสำรวจการถือครองพื้นที่ป่าไม้ มาตรวจสอบกับแผนที่ภาพถ่ายออร์โธรีเชิงเลข มาตราส่วน ๑ : ๕๐๐๐ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ซึ่งถ่ายภาพในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๔๖ ตามแนวทางนัยหนังสือดังกล่าว (เอกสารหมายเลข ๔) พบว่าสภาพพื้นที่ที่ดินทำกินของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ที่ปรากฏในภาพถ่ายออร์โธรีไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ ปลอยทิ้งไว้กร้างว่างเปล่า มีต้นไม้กำลังเจริญเติบโตพื้นดินเป็นสภาพเป็นป่า

๖. สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่านายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้เข้าไปทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงอย่างต่อเนื่องได้ละทิ้งที่ดินทำกินเข้าไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ขาดการครอบครองทำกินติดต่อกัน เป็นระยะเวลารวม ๗ ปีตามที่นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี ได้กล่าวอ้างในคำฟ้องของตน การครอบครองที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงของนายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี จึงมิได้อยู่ในหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามแนวทางมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ กำหนดไว้และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า พันธุ์พืช ที่จะได้รับการดำเนินการตรวจสอบพิสูจน์สิทธิการครอบครองขึ้นทะเบียนที่ดินที่จะอนุญาตให้นายสุดใจ กองพิใจ ผู้ฟ้องคดี กลับเข้าไปทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวงในฐานะเป็นผู้ตกหล่นได้อีกแต่อย่างใด

สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) จึงขออำนาจศาลปกครองพิษณุโลกได้
โปรดพิจารณาคำให้การดังกล่าวข้างต้นและขอได้โปรดมีคำพิพากษายกคำฟ้องของนายสุดใจ กองพิใจ
ผู้ฟ้องคดี ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

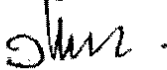

(นายถกาท ธาราพัฒน์)
ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑
๑๐ พ.ย. ๒๕๕๒

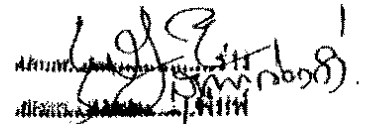
สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก)

โทร. ๐๕๕- ๒๕๘๐๒๘

สำเนาถูกต้อง

(นายวิโรจน์ วงศ์ศิริรักษ์)
นายผู้ประสานงาน

.....
.....
.....

..... พ.ย. ๒๕๕๒

(นายแมนพ อนุปมากรณ)

เจ้าหน้าที่งานป่าไม้ สำนักงาน

.....